

En tres o quatre mesos es comprovarà si el procés autonòmic a l'estat, i concretament a Catalunya, és realitat o ficció. Així ho sosté Jordi Pujol. L'interrogant plantejat pel president de la Generalitat catalana sobre la voluntat autonòmica del govern de Felipe González pot quedar resolt abans que finalitzi l'any.

Amb aquest plantejament s'inicia a Catalunya la nova temporada política. La presa de possessió dels nous vocals de les comissions de traspassos i valoracions, presidides pels consellers Macià Alavedra i Josep Maria Cullerell, ha estat aprofitat per Pujol per convertir l'acte en rampa de llançament d'un missatge dirigit als ciutadans de Catalunya, però que afecta totes les nacionalitats i regions de l'estat de les autonomies.

El president Pujol pren així la iniciativa política, una vegada acabat el plàcid parèntesi de vacances i encén el llum d'alerta perquè les discussions no es dispersin en especulacions bizantines; sinó que es centrin en el que és fonamental. I el que avui és fonamental és si l'estat s'adequa a les necessitats dels seus pobles, la qual cosa requereix unes estructures basades en la convivència, la modernitat, el progrés i, lògicament, en la democràcia i l'autonomia.

Un dels grans desafiaments, potser el més gran, que Catalunya té plantejats és el de dotar-se d'una autèntica autonomia, i això suposa l'aplicació total de l'Estatut. Aquesta aplicació implica la culminació dels traspassos de serveis i comptar amb un finançament just. I el

Cerimònia d'investidura de Pujol com a president (dalt). El conseller Macià Alavedra (baix).

Els límits exactes d'allò que s'anomena «estat de les autonomies» potser no són encara prou coneguts. En un futur immediat, la culminació del procés de traspassos de serveis, de Madrid cap a la Generalitat de Catalunya, el posarà a prova.

Mesos decisius a Catalunya

finançament —és a dir, els diners— és ara el decisiu cavall de batalla. Un sistema millor que la LOAPA per destruir l'autonomia és provocar l'ofec econòmic de les comunitats autònomes. Pujol ha dit que «si les actuals condicions de finançament no són modificades en gran part, la nostra autonomia quedarà destruïda».

Així queda, doncs, situat el començament de la temporada política catalana. En aquest marc s'hau-

ran de moure les relacions entre els governs González i Pujol, i els seus ministres i consellers. No deixen de produir-se declaracions d'uns i altres tendint ponts d'entesa i de bona voluntat. També en aquest marc es situa l'activitat dels partits polítics. Unió Democràtica, que amb Convergència forma la coalició CiU, governant al Palau de la plaça de Sant Jaume des del 1980, obrirà el foc d'una sèrie de congressos. Unió vol consolidar la seva

personalitat com a partit nacionalista i democratacristià. Vol consolidar la coalició. Vol estudiar la seva estratègia respecte del PDP, davant la possibilitat que el partit d'Oscar Alzaga es separe d'AP i miri d'entendre's amb el Partit Reformista.

Convergència celebrarà el setè congrés al gener. El partit de Pujol està a punt de complir el desè aniversari de la seva fundació en una assemblea clandestina celebrada el 15 de novembre de 1974 a Montserrat. Els convergents es plantejaran l'estratègia a seguir per a la Catalunya de l'any 2000, en els aspectes social, econòmic, cultural, polític, històric, institucional, etc.

El primer partit de l'oposició, el PSC-PSOE, prepara el seu congrés per a finals de novembre. L'enfortiment del partit i de la seva personalitat nacional catalana davant el PSOE és un dels objectius claus que l'organització encapçalada per Raimon Obiols té ara plantejats.

Finalment, a la propera primavera, el PSUC celebrarà també un decisiu congrés. La més que difícil recuperació del PSUC pot provocar que caiguin caps, a la cúpula de l'organització. De moment, el seu vell i mític dirigent Gregorio López Raimundo ha anunciat que no es presentarà a la reelecció com a president. Es parla sobre la possibilitat que Antoni Gutiérrez Díaz passi de ser Secretari General a substitut de Gregori López Raimundo. Aquesta «elevació» del també legendari «Guti» representaria apartar-lo de la pràctica política operativa, és a dir, representaria l'ensorrada de la política seguida pels comunistes catalans els darreres anys. L'ensorrada o la renovació.